

FLORENTIN
SMARANDACHE

EXIST
ÎMPOTRIVA MEA!

M

FLORENTIN SMARANDACHE
EXIST ÎMPOTRIVA MEA !

COPERTA ȘI ILUSTRĂȚILE :

MIRA — DUMITRA IORDACHE

CONSILIER EDITORIAL : MIHAIL I. VLAD

**Volumul a fost tipărit la Tipografia Târgoviște sub
comanda nr. 5727/1994.**

FLORENTIN SMARANDACHE

Exist împotriva mea !

Poeme . . .
cu Prefață de
GHEORGHE TOMOZEI

EDITURA MACARIE
TÂRGOVIȘTE, 1994

C U P R I N S

Funcția Smarandache	5
(Auto)biografie mică	11
Program manifest	13
Poeme pe lungimi	23
Seară de anfiteatru	43
Teatru	55
Lăsați-mă eu însumi !	63
Fin	70

FUNCȚIA SMARANDACHE

Prodigiousul poet și matematician Florentin Smarandache e, încă un necunoscut — efectiv ilustru — pentru cititorul român.

Fiindcă totul, în ce-l privește pe autor, stă sub semnul mirabilității (studiile, debutul literar dar mai ales... biografia coplesitor de bogată în evenimente), totul consună într-un insolit (programat) și implacabil „soartă“.

În ciuda faptului că avem de-a face cu un bărbat încă tânăr (s-a născut la Bălcești-Vâlcea în anul 1954) trebuie să-i căutăm urmele în lume chiar în... lume, adică slujindu-ne de planiglob ;

Studii de matematică (șef de promoție la Craiova), profesor în comuna natală, Bălcești (1981 — 1982) apoi la... Colegiul „Sidi El Hassan Lyoussi“ din Sefrou (Maroc), (1982—1984), apoi la Craiova, un an, alt an la Dragotești — Dolj, apoi... șomer până în 1988 când se expatriază, fugind mai întâi în Bulgaria și de acolo în Turcia. După doi ani de lagăr izbutește să ajungă în Statele Unite (Arizona) unde a început cu preocupări din cele mai bizare: spălător de vase, încărcător-descărcător de vagoane, etc. spre a ajunge, după luarea doctoratului în matematici la Universitatea din Tempe, Arizona, inginer cercetător la o corporație de computere.

Privitor la operă trebuie să rotim din nou planiglobul.

Debut cu versuri „Năzuințe“ din Craiova. Apariții nesemnificative prin publicațiile culturale

„centrale“. Intemeierea în 1980 a „Mișcării literare paradoxiste“. Debut editorial la București, editura „Litera“ cu volumul „FORMULE PENTRU SPIRIT“ apărut în spezele lui Florentin Smarandache dar semnat... Ovidiu Alexandru. De aici încolo bibliografia „înebunește“ (li se întâmplă și calculatoarelor) astfel încât următoarele volume apar la Fes (Maroc) și Aix-en-Provence (Franța) — traduceri în franceză ale plachetei de început — și, mai departe „SENTIMENTE FABRICATE ÎN LABORATOR“ cu ediții franțuzești (în absența celei românești) tot la Fes (Maroc) dar și la Caen (Franța), Bergerac (Franța), și americane (Moorhead University)! În engleză publică „doar“ trei volume la o editură universitară din Phoenix, După decembrie '89 se năpustește asupra tiparnițelor românești și apare cu „AMERICA — PARADISUL DIAVOLULUI“ 1992, „FUGIT ...“ 1994 (jurnale de emigrant) „NONROMAN“ 1993 care se pretinde și se pare că și este un non-roman, „METAISTORIE“ 1993, trilogie teatrală, „CLOPOTUL TACERII“ 1993, poeme în haiku (ediție trilingvă)! Am lăsat la o parte cărțile în matematică (și ele numeroase) și mulțimea antologiilor ce i-au reținut versurile.

Distincțiile, nu că ar fi puține, pot și ele, notate. Florentin Smarandache a obținut PREMIU SPECIAL PENTRU STRAINI la Bergerac (Franța), titlu de POET EMINENT INTERNAȚIONAL conferit de Academia Internațională a Poeților din Madras (India), DIPLOMA DE ONOARE ÎN POEZIE FANTEZISTĂ a Concursului Academiei de Litere și Arte de Perigord (Franța).

Mulțimea titlurilor publicate vădește o putere în creație ieșită din comun pe care nu distincțiile (ușor... fanteziste) o validează, ci prețuirea cititorului. În primul rând a celui român.

Pentru mine apariția în literatura română a autorului Florentin Smarandache — o spun dintru

inceput și cu toate convingerea — are valoarea unui adevărat eveniment.

Cum în România acestor ultimi critici literară s-ar zice că și-a luat mâna de pe literatura (criticii devenind dacă nu competitivi ai vieții politice, comentatorii ai ei) cum revistele de cultură nu mai pot să-și susțină financiar apariția e firesc, un trist firesc, să vezi cum multele cărți ale lui Smarandache au trecut neobservate.

Și e trist fiindcă nu exotismul personagiului interesează, nu fabuloasa, primejdioasa sa „hărnicie” ci valoarea deosebită a unor zăbateri în nescunoscut pe cale să se constituie în Operă.

Florentin Smarandache e numele pe care îl seriu și îl rostesc poate cu cea mai adâncă emoție în gând, de la dispariția lui Nichita Stănescu doar „LEVANTUL” strălucitului Mircea Cărtărescu m-a făcut să am tresărirea că mă aflu în fața unui creator excepțional.

Sigur că harul pe care îl are de la Dumnezeu tot „sistemul” poetic al lui Smarandache, toată patima sa de neaufragiat ce innoată spre țărmii salvatori ar fi derizorii.

Pornind de la daruri ce ar fi putut face din el un ÎNSEMNAȚ poet, unul dintre cei MAI... o vigoasă MLADIȚĂ, etc. ar fi sfârșit prin a fi un poet ca ORICARE altul dintre bunii poeți.

Citindu-și confrății el îi iubeste și îi neagă viguros. A vrut din start să zică ALTFEL să scrie ALT-CUM. Drept care s-a amuzat să creeze propriu sistem estetic, a PARADOXISMULUI care, enunțat e foarte puțin.., propriu (e cumva conținut în manifestele avangardiștilor, altfel denominat) dar e lămuritor pentru descifrarea cifrului său poetic. Care ar fi LEGILE paradoxismului ? Le transcriu dintr-un text al cărturarului Ion Rotaru, unul din primii critici ai „FUNCȚIEI SMARANDACHE”: „Libertatea versului, eliberat de tirania dogmelor clasice.

Anti-literatură.
Stilul non-stilului.
Poeme fără versuri.
Poeme fără poeme.

Versul paralingvistic, grafuri (./), Desene, cifre, ciorne, etc.

Poeme „albe“ (fila ALBĂ) poeme „negre“ (fila NEAGRĂ).

Non-cuvinte.

Inteligibilul noninteligibilului (sau viceversa) etc.“

E limpede că „programul“ e doar o năzdrăvănie de poet, o nebulă în ediție reactualizată și, în ultimă instanță un moft. Poetul s-ar supăra dacă l-am lua în serios. Cred așadar că avem în față un NON-PROGRAM al autorului de non-romane, non-teatru și alte non-uri. Program fără programe. Pe care — slava Bogu ! — nu îl urmează. Ba, chiar îl contrazice. De la sexucătorii aia gardei (Marinetti-Tzara) la proclamatorul NECUVINTELOR (ce se numea pe sine, logic, Nestănescu) poezii nu mai „descoperit“ asemenea „minuni“ s-au lepădat de ele, le-au renovat, etc. și era firesc să se întâmple tot astfel de valahul „internațional” Smarandache care în foarte multe „piese“ lirice are doar humorul grav al avangardei (bagateluri stilistice) nu și greutatea produselor ei. El spune. Afirmă. Răstoarnă. Își domolește febra, jucându-se. Poate și sângeros-parodic, poate zeflemisi armoniile leneșe, configurația de scriere (făcătura) cu atât mai grosolană cu cât vrea să pară mai suavă.

El e dușman nu al non-poeziei (așa ceva nu se există) și al epigonismului călduț, al izmenelii, al truculenței verbale mascând absența ideilor proprii; el visează o poezie în LUCRARE, ferment de mișcări cosmice, o poezie nemăsluită cu versuri REZISTENTE în timp. Poeme cu asigurarea mixtă pe viață, cum zice el.

Și tot el „explicându-se“:

„Nu compunem numai din cap.
creierul a crescut în neștire
pe suprafața corpului“.

Cavaler al apocalipsei lingvistice (cuvintele nu-i mai ajung dar nu le caută, se lasă găsit de ele și mai ales, nu le „POTRIVEȘTE“ — există un celebru exemplu —) atlet al paradoxului, prinț de Băscălya, defensiv și totuși scos din sine de aprige damfuri de mărire Florentin Smarandache (creator în matematică al FUNCȚIEI ce-i poartă numele, recunoscut de conclavurile în chestie) e la fel de nedumerit ca noi toți de Funcția Poeziei acum când se crapă de Mileniul Trei, totuși o slujește cu învrăjbită patimă producând pentru cultura românilor un nume rezonant.

GHEORGHE TOMOZEI

15 mai 1994

(Am scris această carte într-un moment de mare cumpănă — când boala mă chinuia de câțiva ani în continuu, iar eforturile disperate ale mele de a obține o slujbă pe măsura studiilor și preocupărilor se soldau numai cu eșecuri).

MOTTO : Orice asemănare cu realitatea, nu este o simplă întâmplare.

(AUTO)BIOGRAFIE MICĂ

Și pentru că persoana mea nu are importanță, am să tac despre mine, vorbindu-vă despre el.

Ovidiu Florentin a văzut pentru prima oară lumina zilei/noaptea (de 2 spre octombrie 1980) în Craiova, din creierul meu. Dar el a fost conceput mult timp, după lungi căutări în suflet.

Nu are mamă. Taică-su făcându-l din flori...

De profesie, Ovidiu Florentin este visător, și-și practică meseria cu ochii deschiși. Iubește atât de mult libertatea încât este în disensiune cu toată lumea. Și oricând are câte un marasm moare, dar renaște singur din propria-i poezie...

Este tăcut din fire, vorbind toată ziua cu ziarele, revistele, cărțile...

Pe cap poartă o coroană plină de gânduri, și umblă veșnic neras / din dorința de a nu avea barbă !

Îi place mult să scrie, și de aceea scrie puțin poemele fiind făcute după chipul și asemănarea sa.

La început, el urmează grădinița lui Geo Dumitrescu; după ce primește de câteva ori botezul cu vântului întrerupe studiile, urmându-și stagiatura prin alte reviste. Și în timp ce acestea îl denigrau, el își cerea scuze. Totuși, poeziile încep să explodeze prin reviste: „Luceafărul“, „Flacăra“, „Orizont“, etc.

Întâlnirea în cadrul cenaclului cu Nea Mărin (sorescu) i-a devenit tulburătoare (pardon, hotărâtoare).

FLORENTIN SMARANDACHE

Astfel, Ovidiu Florentin și-a luat de nevastă poezia — deși aceasta îl înșală cu toți!

(Actualmente, este student în filologie la f.f. (fără facultate).)

(Pentru el, drumul cel mai scurt dintre doua puncte, este versul).

După ultimul război mondial din cuvinte lupta cu ferveare pe baricadele Marii Revoluții din Poezie, devenind Erou al Muncii Spirituale.

Cu volumul de „Formule pentru spirit”, apărut în 1981, a înviat dintre cei vii, precum Iisus Hristos dintre morți.

Ovidiu Florentin este considerat fratele oricui.

Locuind în același trup semănăm mult unul cu celălalt, iar împreună suntem ca o unitate a contrariilor.

El este OF-ul meu !

5 mai 1982 — 5 mai 1982

PROGRAM-MANIFEST

**„Viața-n slujba rostirii, asta-i moartea“
(OVIDIU FLORENTIN)**

Voi etala acum un scurt interviu pe care mi l-a acordat poetul în una dintre vizitele ce mi le face periodic.

Reporterul — Ovidiu Florentin, de când vă obsedează poezia ?

Ovidiu Florentin — Din cele mai vechi timpuri... fiindcă poezia îmi traduce sufletul. Când scriu o poezie eu îmi văd poetul undeva, deasupra, strunind versurile ca pe niște cai albi.

Rep. — Dar când citiți o poezie, la ce vă gândiți?

Ov. Fl. — La o generalizare a ei...

Rep. — Poetul este o ființă firavă, slabă...

Ov. Fl. — ...dar în toată puterea cuvântului !
Poetul se ține de cuvânt !

Rep. — Care este aportul tinerilor la dezvoltarea liricii patriotice ?

Ov. Fl. — Zilnic să meșterim cuvinte
Între ciocan și nicovală.

Să fie cât mai potrivite

Pe suflete de țară. (ar fi răspuns Arghezi)

Dar cel mai greu de scris este poezia patriotică pentru că se scrie multă.

Rep. — Desigur, problema perenității operei preocupă pe toți scriitorii. Ce măsuri v-ați luat ?

Ov. Fl. — Mi-am luat măsuri de protecție a versului. Înainte de scris se trec cuvintele prin foc pentru a nu rugini devreme.

Eu fac poezie inversă: în timp ce lumea caută sensuri figurate pentru expresii proprii, Ovidiu Florentin merge pe dos: propriu în loc de figurat! Poemele mele sunt cu asigurare mixtă de viață.

Rep. — Aveți preferințe pentru unele categorii de cuvinte?

Ov. Fl. — Poezia este o clinică a cuvintelor. Sunt atâtea cuvinte banale, tocite — trebuie primenită poezia de ele. Prefer cuvintele crude, iar verbul să fie tăios/acolo unde există. Sorbind din cuvinte-nțeleșurile, cuvântul rămâne o coajă uscată, un leșt. Trebuie să iei bine sunetul, să-l călești prin jarul sângelui, și abia după ce te-ai convins că e perfect, să-l mai verifici o dată!

Datoria criticii este de a măsura rezistența la timp a materialelor din versuri.

Rep. — Cum vi se pare critica actuală?

Ov. Fl. — Criticii sunt oameni de ordine, al literelor. Dar nu toți, unii sunt șoareci de cuvinte.

Este - adevărat: au apărut critici noi la secerișul de cuvinte.

Rep. — Pe care dintre ei îl apreciați mai mult?

Ov. Fl. — Cel mai mare critic este timpul. Doar el selecționează și clasifică valorile. Se cam grăbesc unii cu etichetarea, dar numai după moarte trăiește cu adevărat o personalitate.

Rep. — Sunt unii despre care se comentează mereu, se pozează...

Ov. Fl. — Sunt unii în jurul căror se sună din trâmbiță...

Ei publică astăzi ceea ce vor scrie mâine.

Rep. — ...și sunt alții care au scris dar nu le acordă atenție nimeni...

Ov. Fl. — Iar alții care n-au scris, dar li se fac cronici apologetice pentru ceea ce vor scrie!

Rep. — Și cum veți lupta împotriva celor din urmă?

Ov. Fl. — I-am provocat la duel. Bătălia o dăvom în cuvinte.

Rep. — Cum le explicați însă succesul ?

Ov. Fl. — Ehe, sunt băieți simpatici, diplomați, care funcționează cu Încălzire Centrală. Dar vrem ca poezia să existe prin sine, ci nu prin autor. Cred că ar fi destul de interesant dacă s-ar publica și poeme ne semnate.

Rep. — În matematică ? situația este tot...

Ov. Fl. — ...la fel !

Căci în timp ce eu trimit 10 probleme la Gazetă pentru a publica una, un redactor compune o problemă și publică... două !

Dar vreau să trec prin problemele din Revisitele Matematice, cum treceau oamenii prin versurile lui Sorescu.

Rep. — De curând am „încățat“ FORMULELE PENTRU SPIRIT ale dv. Maestre, cartea m-a furat din mine !

Ov. Fl. — Să vă fie de bine!

Formulele acestea le-am aruncat în cap și nu le-am dat voie să iasă, dar s-au scurs singure prin condei. Opera mea este în durerile facerii.

Rep. — Mai recitați-mi ceva.

Ov. Fl. — Voi declama o poezie care o să vă rupă urechile.

Rep. — S-aud !

Ov. Fl. — (Țipă cât îl ține gura:) Aaaaaaaaah!

Rep. — ... ?!

...să trecem atunci la o altă întrebare...

Ov. Fl. — Un moment, să mă reculeg de printre versuri !

Rep. — Experiența lirică pe care o aveți, cui o datorati ?

Ov. Fl. Mulțumesc celor din Craiova și Rm. Vâlcea pentru ajutorul dat, neajutându-mă. Așa am trecut singur peste asperități.

Rep. — Câțiva critici vă acuză de teribilism. Că sunteți nebun. Ce aveți de spus ?

Ov. Fl. — Există o logică a poeziei și o poezie a logicii, chiar o logică a absurdului. O operă fără gunoale nu poate ajunge perfectă.

Citind o carte, deschizi o fereastră a lumii, prin care privești și te cauți. Scriind o carte, deschizi propria-ți fereastră înăuntru, spre suflet, și lumea privind vrea să se cunoscă.

Am luat obicei de la taică-meu care se îmbăta și dădea radioul tare; când aud câte o muzică bună, dau muzica la maxim și sunetele mă învăluie pe toate părțile, mă răscolesc, mă pătrund.

TOT ASTFEL DAU ȘI POEZIA TARE !

Caut efectele tari în creația literară: poezie cu cinci stele !

Rep. — Aveți versuri mai mult scurte în acest prim volum. Pledați pentru un astfel de stil ?

Ov. Fl. — Nu.

Nu caut versul lapidar, că versul fără diaree de cuvinte...

O poezie trebuie să fie ca un obiect perfect : nimic nu se poate adăuga fără a o modifica. Deci — nimic gratuit în poezie ! Poezia este o maladie a secolului, care se vindecă prin ea însăși.

Ea este o esență de spirit.

Aparatul poetic trebuie să funcționeze la parametri maximi.

Rep. — V-am recitat poemele, dar după fiecare îmi trebuie timp să meditez asupra celor zise...

Ov. Fl. — Asta pentru că poezia începe abia după ultimul vers...

Trebuie să citești cartea de două ori, pentru a înțelege-o o dată.

Poemele mele sunt mai mult eseuri. Țin mult la metafore. Poezia fără metafore, este poezia pentru copii, dar și poeziile pentru copii au metafore.

Poezia să fie ca un diamant în strălucire.

Rep. — Versurile sunt rod al activității cerebrale ?

Ov. Fl. — Versurile mele dau din cap...

Rep. — ... !?

Ov. Fl. — ...versuri căpoase, insolente, nonconformiste.

Rep. — ... ?!

Ov. Fl. — M-am săturat să fiu cuminte. De-acum dau drumul imaginației spre oriunde.

Rep. — Se observă o logică anume în aceste poezii...

Ov. Fl. — Desigur.

Următorul volum îl voi publica în editura științifică !

Rep. — Știu că vă plac mult călătoriile... în circuit. Preferați un circuit lung ?

Ov. Fl. — Prefer un scurt circuit...

Rep. — Publicul se va rupe de poezie ?

Ov. Fl. — Nu, Publicul nu. Publicul nu se va rupe de poezie, trebuie ca noi să nu rupem poezia de el.

Rep. — Dar lumea se plânge de neînțelegere.

Ov. Fl. — Și nu înțeleg tocmai pentru că vor să înțeleagă.

Poezia se simte, nu se înțelege.

Rep. — Ce influențe observați în creațiile tinerilor ?

Ov. Fl. — Doamne, nu mai poate omul să plângă că, gata, îl imită pe Bacovia, și nici să rădă fiindcă a răs Sorescu înaintea lui. Dar, după cum se știe, râsul și plânsul sunt innăscute.

Rep. — Considerați că recentul volum al dv. este unitar ?

Ov. Fl. — Este unitar ca un cor pe mai multe voci...

Personajul principal al cărții fiind publicul din sală.

Rep. — La care dintre poeme țineți cel mai mult ?

Ov. Fl. — La cel pe care nu l-am scris...

Rep. — Cum priviți literatura modernă ?

Ov. Fl. Cu ochi poetici...

...Așa cum un matematician vede figurile sale

geometrice, eu văd poezia în spațiul cu n dimensiuni — sau încerc să o proiectez acolo..

Iubesc poezia frumoasă, pură, sensibilă, feminină, cristalină. Simbolurile, metaforele, sintagmele, etc. au o natură subiectivă (voit subiectivă — mai bine zis — în goana după original) și atunci exegeza devine, cu atât mai dificilă și mai nedeterminată, cu cât crește mai mult „modernismul” acesta încefrat, uneori cu caracter de rebus, caracter abstract — matematic, cu multe aluzii și sensuri filozofice. Încât s-ar putea ajunge ca fiecare scriitor să dea o legendă, un dicționar la începutul (sfârșitul) cărții, care să cuprindă simbolurile, metaforele, etc. din acea carte cu semnificațiile lor. Ajungându-se astfel, la o lecturare cu... dicționarul de simboluri, metafore, etc. ! (citirea unei cărți echivalând-o cu citirea unei hărți geografice !) Oricum, literatura încearcă să țină pasul cu modernizarea, abstractizarea științei (nu să se depărteze de aceste fenomene, sau să se singularizeze — cum ar zice alții) și o face destul de interesant. Se apropie vizibil de știință, chiar se corelează.

Nu se știe, s-ar putea ca nu știu ce imagini, fenomene închipuite de vreun artist (la prima vedere ilogice, la a doua absurde) să contribuie într-un fel la o nouă... teorie — logică în felul ei ! Să fim optimiști în destinul modern al artelor !

Rep. — Pe lângă creații artistice ați elaborat și articole științifice.

Ați reușit o astfel de corelare în chiar era noastră modernă !

Ov. Fl. — ...Înainte de erei noastre/moderne...

Rep. — Dar cum se îmbină, totuși, cele două pasiuni opuse ?

Ov. Fl. — Se îmbină.

fiindcă trebuie să facem artă la mare știință... și știința la mare artă...

Rep. --- ...

Ov. Fl. — Pentru mine poezia este o recreație matematică, iar matematica o poezie ermetică.

Câteodată, după ce citesc o poezie, îmi vine să rezolv o problemă.

Câteodată, după ce citesc o problemă, îmi vine să rezolv o poezie.

M-am plictisit și de logica limitată a științei, vreau să fac eu o logică a mea în literatură.

Lucrând simultan literatură și matematică mă simt ca un om care știe două limbi: limba română și limba matematică.

Rep. — Vorbiți-mi puțin despre legătura dintre cele două.

Ov. Fl. — Orice metaforă are un timp și — un spațiu în care se constituie ca aserțiune; și-n matematică (în special analiza matematică, geometria, algebra) există atâtea spații abstracte, imaginate de omul de știință, care au devenit utile, foarte aplicate în practică: amintesc numai de algebra lui Boole, care părea atât de departe de realitate, iar peste 100 ani (!) a ajuns să-și ocupe locul binemeritat în software-ul calculatoarelor electronice. Nu este exclus, s-ar putea ca de la o cunoaștere poetică, nerățională, demonstrată riguros.

Rep. — Dezvoltarea științei condiționează dezvoltarea artei, deci.

Ov. Fl. — Desigur.

Și știința aceasta se dezvoltă atât de mult, încât vom scrie poeme fără cuvinte !

eu am și... scris... câteva !

Rep. — Sunt destui oameni de știință care au scris și literatură.

Ov. Fl. — Apariția în viața literară a unor nefilologi aduce cu sine un aer nou printre litere.

Americanii, în cercetările lor — când specialiștii nu reușesc să dea o soluție — încearcă și cu nespecialiști !

Rep. — Cum așa ?!

Ov. Fl. — Pentru că specialiștii gândesc în niște canoane din care nu pot ieși. Un nespecialist, nefiind încorsetat de legi (pentru că nu le știe ?), e

mai fantezist, dar și aici se iau nespecialiști care sunt specialiști în alte domenii. Se asigură astfel o interdependență a domeniilor, se pun bazele unor discipline interdisciplinare.

Rep. — De ce nu ați rămas în continuare numai pe matematică ?

Ov. Fl. — Nu se putea altfel, așa cum existența materiei implică existența antimateriei. Poezia este pentru mine o anti-matematică, așa cum matematica este o anti-poezie. Dar tocmai această diferență unește mai mult. Când mă plictisesc de una o iau cu cealaltă.

A compune poezii înseamnă a găsi relații noi între obiecte, fenomene — deci o face o cercetare științifică.

A face matematică înseamnă a avea inspirație și fantezie — deci poezie !

Orice calitate cultivată extrem trece în extremă. Făcând prea multă matematică am ajuns la... poezie !

Rep. — Revenind la literatură: după ce vă inspirați când compuneți poeme ?

Ov. Fl. — După ultimul jurnal de modă...

Trăind la finele secolului XX să facem, deci, poezie pentru secolul XXI : O poezie care să te vindece de cancer/la inimă. Poezia este o mare aventură a spiritului, căci poetul ucide în jurul său tot ce nu e poezie.

De multe ori scriu ca să mă simt bine.

Rep. — În ultimul volum mai ales folosiți fraze texte cu sensuri ciudate...

Ov. Fl. — ...Antifraze. Parafraze.

Antipoezie. Metapoezie.

Poezie a absurdului.

Pronunțându-mă împotriva poeziei nu fac decât s-o afirm.

Rep. — Nu aveți însă versuri încifrate...

Ov. Fl. — Poeziile mele nu sunt ermetice (ca la alți matematicieni, ingineri, etc.) fiindcă eu nu vreau să arăt lumii că sunt matematician — scriind poezii !

Rep. — Dar nu sunteți cunoscut ca literat.

Ov. Fl. — Vor ști despre mine că fac literatura numai cei care trebuie să știe.

Rep. — Considerați utilă activitatea în cenacluri ?

Ov. Fl. — Da. De exemplu, eu conduc cenaclul paradoxist din Bălcești — Vâlcea, cenaclu format din mine singur și cărțile din bibliotecă.

Rep. — Așadar, v-ați întors la matcă

Ov. Fl. — Părinții mei au așteptat mult în toarcerea fiului rispitor/de cuvinte.

Rep. — Care este totuși, deviza sub care scrieți?

Ov. Fl. — „Pentru mine poezia, pentru poezie eu”. Pledez pentru o Poezie Totală; artă pentru artă, dar... cu tendință !... O poezie a poeziei.

Trebuie să învăț și să scriu, cu un fanatic.

Rep. — Ovidiu Florentin, ce proiecte v-ați propus ?

Ov. Fl. Să ajung ca Vasile Voiculescu : doctor în poezie !

Rep. — Dacă mâine ar fi sfârșitul lumii, ce-ați face ?

Ov. Fl. — Aș muri.

Rep. — Și în final o întrebare cheie: cum credeți că va scrie posteritatea despre OVIDIU FLORENTIN ?

Ov. Fl. — ...Că a fost odată/ ca nici o altă dată — și poate va mai fi...

FLORENTIN SMARANDACHE

În continuare urmăriți din creația poetului un grupaj de poeme pe lungimi de unde lungi, medii, scurte și... ultracurte !

GOOD LUCK !

CUVINTE NEPOTRIVITE POTRIVITE

(Din contradicție se naște progresul.)

Secvențe :

„— Vei mai veni sau nu ? Probabil că nu !

— Da, nu !

— Și să te bat ?... Nu sau da ?

— Nu da .

(„Dialog la distanță“)

OAMENII ZBOARĂ PRIN OAMENI

Fiecare urcă din aproape(le său)
în aproape,
gândurile ies din țeastă
aburi fierbinți
în orice tânăr este
o pasăre și-e târătoare.
Eu sunt un strigăt
nestrigat de nimeni.
Eu nu mai sunt, sunt voi.
toată averea mea :
Și cuvântul mi-e frate de sânge.
25 de ani !
Eu nu sunt.
Acela este.
Acela ESTE pentru că
alții îl sunt.

(Citit în Cenaclul „Apoziția“, Munchen, Germania, de actorul dramatic Ștefan Pisoschi, la 26 mai 1989.

Președintele cenaclului : George Ciorănescu.)

FILOZOFIE A PSIHOLOGIEI

Camera în care dorm are forma viselor
Chiar Northrop Frye nu poate face ordine
printre dumnezeii mei.
Viața o știu numai pe dinăuntru
Ce-i așa mare filozofie, psihologia asta ?
Cânt, citesc Sigmund FREUD îmi vine
a voma. Oiaul îți întoarce sufletul pe toate părțile
Între în tine și nu mai iese.
— O, insule, nu este singur pe insule !
— O, inșilor, nu stați singuri pe inșilor.
Din hotelul cu deschidere la mare eu văd mic :
grote de mine, cadavre de eu
grote de mine, cadavre de eu
Eu muncesc într-o carieră de mine.

BĂTRÂNEȚE FĂRĂ TINEREȚE

În fine, a venit și timpul lui :
lapoviță și ninscare .
vreme păcătoasă ca o curvă.
Ehe, unde a fost viața ?
Până la 18 ani viața a fost o copilărie.
apoi ceasul a mers la întâmplare —
pe unde s'apucat.
ziua de azi se repetă absurd.
azi a fost ieri.
azi a fost alaltăieri,
azi va fi mâine, poimâine
Planeta se învârtă în gol.
Planeta se învârtă degeaba
planeta nu se mai învârtă
pentru bărbatul
care sufocat își deschide la gât
artere de sânge
(Citit în Cenaclul „Apoziția, Munchen, Germania,
de actorul dramatic Ștefan Pisoschi, la 26 mai
1989.
Președintele cenaclului : George Ciorănescu.)

ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ

Ne compunem numai din cap.
creierul a crescut în neștire
pe suprafața corpului —
Măncăm cu fruntea,
cu fruntea bem, bem-bem
N-avem timp nici să iubim !
Și eu port doliu după plug, după carul cu boi
Lumea o percep cu versul
versul fiind subiectivitatea mea
cea obiectivă
Nu alerg să mai alerg.
trăiesc înapoi până la strămoși.

(„Convergențe Românești“, 1984 (?), Londra.)

ACEASTĂ CEALALTĂ LUME

ce nu s-a născut, astăzi moare
S-au construit necropole moderne,
cavouri nucleare
cu protoni, cu neutroni.
E vremea de murit.
Viața nu-i obligatorie
Ieri am plâns până
la subsori,
AM AJUNS un bătrân înspre inimă
(boala este că NU AM AJUNS
la mine)
Ciorile pe gard îmi înconjoară viața
Eu am impresia că nu trăiesc.
Dar poate că lumea aceasta
este cealaltă.

VIVE LA PAIX !

Omul întruchipează perfectul, chiar mai mult
ca perfectul

Și se naște ca o poezie.

Ah, viața este mortală !!

Vrem PACE, cuvânt spus
nespus de mult.

scriem pace, peace, paix

frieden, paz, béke, mir
scriem caligrafic cu litere aplecate
spre real —

d a r c i t i m d i f e r i t.

Ah, viața ! este MORTALĂ.

UN DROG NECESAR

Ce mai e nou ? Vechiul —
se practică moda retro.

O finlandeză face gimnastică suedeză.

Două elvețiene au pălării mexicane.

Trei francezi poartă blugi italieni.

Eu în România vreau să descopăr America.
de surmenare, mă podidește pe nas sânge cald
— dar îl tratez cu sânge rece.

Ascult frunzele atârinate pe ram
îi lupta lor pentru neatârnaire

Literatura este un drog necesar.

Literatura te sensibilizează. Dar cât de
necesar ?

WESTERN POETHY

Lângă taciuni APRINȘI, oameni STINȘI :
Spaniola are piele de indiană
 și sângele ca un tam-tam. Ea vine de la
Madrid, însă poartă un coc atenian.
Portugheza este o femeie vie,
 dar trasă pe linie moartă
 în preerie.
Spaniola vorbește engleza.
Portugheza vorbește engleza.
Bărbații nu vorbesc engleza. Ei
 dorm.
Din ceruri albe se pregătesc ploii negre
Pe lujerele verzi încă se văd flori galbene
E cald și frig. E o căldură rece.
câteva maimuțe coboară din copaci
și intră în rândul lumii.
Lângă taciuni STINȘI, oameni APRINȘI
de febră.

PAZVANTE CHIORU

Omul se găsește la strâmtoare :
 între M. Neagră și M. Mediterană --
vinde la negru un pardesiu alb.
-- Bă boule, nu fi măgar ! i-am zis.
Trăiește mort de slab.
are o boală sănătoasă.
Chiar și-a pierdut și un ochi : a rămas numai
 cu vederi de departe --
Dar merge înainte cu spatele.
Picioarele îi dau bătăi de cap
-- Unde te duci mă ? l-am întrebat.
-- Mă duc, n.ă duc -- mi-a spus --
 mai am de spart lemne, mestecat mămăliga
 și bătut nevasta.

EDUCAȚIA FIZICĂ

A NERVILOR

Marcel s-a tuns. S-a făcut Gigel/Marcel.

Deși major, ca poet este minor —
 compune poeme mici — nu îi „metru“
 ci în centimetru antic,
 sau kilometru pătrat

Spiritul i se stinge ca o țigară...
azi i-a cerut un foc / lui Prometeu.
Examenul de LIMBĂ l-a luat căzând
 pe subiect.

În general, studiază în particular :

ÎNVAȚĂ DUFĂ DOUĂ CĂRȚI ȘI NU ȘTIE DUPA
 NICI UNA !

GHEORGHE DRACU ?

Toți au venit cu soția, doar el fiind
 un cm fără pereche.

Unii sunt înalți, ca niște zgârie-nori, alții —
ca niște zgârie-brânză

Nea Vasile Gheorghe este dintr-o bucată,
 și fratele dintr-o altă bucată.

Mereu are și el două vorbe de spus :

Nu știu !

deși este deștept când face pe prostul.

Dar, ce tot crede Gheorghe, că e Gheorghe

Dracul ?

**LA SERVICI
FEMEI FĂRĂ SERVICI**

Ele stau ce stau, apoi mai iau
câte o pauză.

Ele stau ce stau, apoi mai iau
câte o pauză.

— Prea Înălțate Doamne
Pe vârful tocurilor d-voastră

— intervine directorul —
aruncați-vă la coș
ochii/și observați dezordinea.

(De emoție, unele căzură pe podea.
altela căzură pe gânduri)

— Să se aleagă praful și pulberea
de pe mobiliere ! șuieră directorul.
(Știa el că nu termină cu una cu două,
ci cu trei sau patru cucoane.
dar ele stăteau ce stăteau,
și iar mai luau câte o pauză)

LINGVISTICĂ MATEMATICĂ

lui Solomon Marcus

Definiție : Un șir de cuvinte este convergent,
dacă el se află într-o vecinătate a inimii.
Versurile ermetice sunt ecuații literare.

★

Teoremă : Oricare ar fi X, nu există Y, astfel
încât tot ce știe X să știe Y. Și reciproc.
Demonstrația fiind destul de complicată și ocupând
spațiu întins nu o vom da, lăsând-o pe seama
cititorului.

★

Consecință : Nu se poate trage nici o concluzie !

★★

Propoziții matematice :

Regula de trei compusă este simplă.

În interiorul unui piligon / dai din colț în colț.

★

S-a trasat o dreaptă cam strâmbă.

★

Dintre aceste două lățimi, care are lungimea mai mare ?

★

Există probleme... fără probleme : cele care au a
nunțul de o pagină, și rezolvarea în două rân-
duri !

★

Eu am publicat ceva despre Ceva 1)

★

Algotmicianul A.A. Harkov este fiul probabilistu-
lui A.A. Harkov.

★

Formulele lui Cardane sunt ale lui Ferro și Tar-
taglia.
Etc.

★★

Legea lui Smarandache² : Dați-mi un punct în spa-
țiu și voi scrie înapoia lui propoziția.

Motto final :

— O, MATEMATICĂ TU, EXPRESIE ESENȚIALĂ
LUI DIN NATURĂ !

1. Ceva — matematician italian.
2. „Ovidiu Florentin“ este pseudonimul literar al ma-
tematicianului (!) Florentin Smarandache, autor
al culegerii de articole matematice „Généralisati-
ons et généralités (Ed. Nouvelle Fes, Maroc, 1984)
în care este cuprinsă și lucrarea „Une généralisa-
tion du théoreme de Ceva“ (P. 15—17).

ANTIPOEM DE DRAGOSTE

Numele : Ileana, prenumele : Cosânzeana
puștoaica dă din coada / ochilor.

Înaintează pe linia de tragere / cu privirea,
observă în față spatele ei.

Copila face fermece/printre călători.
Umblă cu fuste mini — cred că sub
aspectul ținutei lasă de dorit !

D-a-r n-u e î-n-c-ă d-e i-u-b-i-t

Îmi ia ochii și mi-l pune pe genunchii
ei, între genunchii ei.

Nu pe mine trebuie să mă iubești fetițo,
ai greșit !

PE WIMBLEY, ÎN BANIE !

— Șut în gol și mingea iese afară !
La meci se bagă goluri
în noi.
fotbaliștii gândesc
cu bocancii

Hai-de Uuuuuuu !

S-a accidentat Crișan :
cu piciorul drept calcă stâng
Dinu îl faultează pe Balaci
la cap
(din tribună se aruncă pe teren
cu fluierături — și alte sunete !)

Hai-de Uuuuuuu !

Este dat de gol
un penalty...
— Cămătaru şuut... şi...
balonul se rostogoleşte timid
Spectatorii împing mingea în plasă
cu ochii —
(S-a marcat un gol plin)

Hai-de Uuuuuuu !

Aplauzele
se sparg în cioburi subţiri:
galeria agită inimile suporterilor
peluza urlă balaur

Hai-de, hai-de !

LA UN PROCES DE CONȘTIINȚĂ

— Ei bine, aflați că nu e bine !
S-a considerat drept/un nedrept raționament,
și dama este conștientă de inconștiența sa
ca de continua discontinuitate a gândirii.
Deși este o femeie ușoară, prezintă greutate —
peste 100 kg.
dar prin excelență este m-i-z-e-r-a-b-i-l-ă !
A avut și noroc de ghinion.

Este clar că a fost un lucru neclar
la mijloc !

— Nu este așa că așa este ?

(Citit în Cenaclul „Apoziția“. Munchen, la 26 mai
1989)

COLOCVIU DESPRE ARTA

Omul există mai mult ca interiorizare
a exteriorizării sale.
al șaselea simț îi este poezia.
Arta este o ființă în sine.
ea dă formă subiectivă obiectivului.
Nimic nu e perfect, nimic nu e absolut !

CURS DE LIMBA GERMANA

Profesorul de română vorbește în germană,
studentii îl ascultă în turcă !
(el are o dicție în contradicție
cu ceilalți)
Ochii lui albaștri sunt negri
de jale.
Este foarte deștept, a studiat mult,
propozițiile fără punct așa în prostie !
le-a pus la punct.
studenta cea timidă i-a luat mințile
și i le-a așternut pe hârtie.
Profesorul este președinte la A.L.B. (Organizația
de Inventat Himere !)

AIUREA-N TRAMVAI

Un elev de clasa a II-a călătorește
într-un vagon de clasa întâi.
Persoane de sex opus circulă în tranvaie
în sens invers.
Patru vaci merg într-un camion cu șase cai
putere
Sârbi și bulgari participă la lupte greco-romane.
Tăranii vând în piață roșii verzi
În doi ani la I.U.G. am pierdut cinci ani
din viață
— Orbilor, deschideți ochii ! am strigat.
(Dar cu ochii deschiși, aceștia închid ochii la
cele ce văd)

PANORAMĂ CU PEȘTI

Se prezintă pe larg un canal îngust
Nisipul face plajă...

Jos, valurile sunt la înălțime

Eu am un rău de mare
mic.

Dau afară înăuntrul meu —

El mănâncă. El mănâncă.

după ce-l mănâncă pe peștele mai mic
comandă :

altă mâncare de pește

PORTRET DE FATA

(De la lume adunate
și redacte prelucrate)

Avea un păr ca de fuior,

Dar nu pe cap

Ci pe picior.

Și ochiul ei, ce ochi are —

Păcat că celălalt lipsea.

Și sânii ei ce erau doi,

Și gura sa ce are una,

Și nasul său ce era nas —

Iubirea mea NEBUNA !

„Portret de fată“

EA ȘI EL

Ea : singurică, singurea,
păsărică, păsărea,

El : singuric și singurel,
păsăric și păsărel.

Ea cânta des, el descânta.

Ea era în adolescență, el în convalescență.

Ea : singurică, singurea,
păsărică, păsărea,

El : singuric și singurel,
păsăric și păsărel.

VARIAȚIUNI PE O COARDĂ SENSIBILĂ

„Fată mare, fii cuminte

„Că te Kunta Kinte.

La-nceput era vioară

Și-a plecat pe la acel.

La-nceput era vioară

Și-a rămas violoncel.

Iubirea să și-o facă publică

Un himeneu ea publică

Într-o grădină publică

„Fată mică, fii cuminte.

„Pleacă domnul Kunta Kinte.

UN MINUS POZITIV

Ei se scaldă-n apă tulbure a amintirilor
O fi fost ce-o fi fost
dar acum nu este ce este.

Vindecă-i doamne, dumne-zeul nostru.
de soare și mare,
de nas, gât și urechi

Cât de prețioase sunt cele
ce nu sunt !

Acesta este atât de absent
fiindcă nu e de loc absent.

Vindecă-i doamne de sănătate

FRAGMENT DE FRAGMENT

Se dovedise un om judecat
prin multe tribunale,
și într-o bună zi l-am vizitat —
pe o vreme rea

Știam pe dinafară acea
clădire demodată (pe dinăuntru n-o văzusem)

Ploaia în curte lăsase totul baltă.
Mare debandadă : unul erat dat să aducă fârașul
iar o servitoare era dată la gunoi
să măture.

Peste gard el arunca la câine
strigăte :

Marș ! Înainte marș ! Înainte marș !
(dar câinele nimic)

IREALUL ESTE O REALITATE

Fruntea lumânării pâlpâie, palidă

— Taci flacăară ! Mai taci.

Focul ridică de șarpe o limbă crestată
s-arunce venin

— Viperă caldă oprește-te, încetează-te !

Sunt centrul lumii mele ireale
Alerg după mine și nu mă ajung —
sunt în urma mea.
mi-au amorțit sentimentele,
gândul îmi trece în ne-gând.

Și iluzia înființează ceea ce nu ființează
Iluzia implică o viitoare durere :
ea arată neputința puterii omului

INTROSPECȚIE

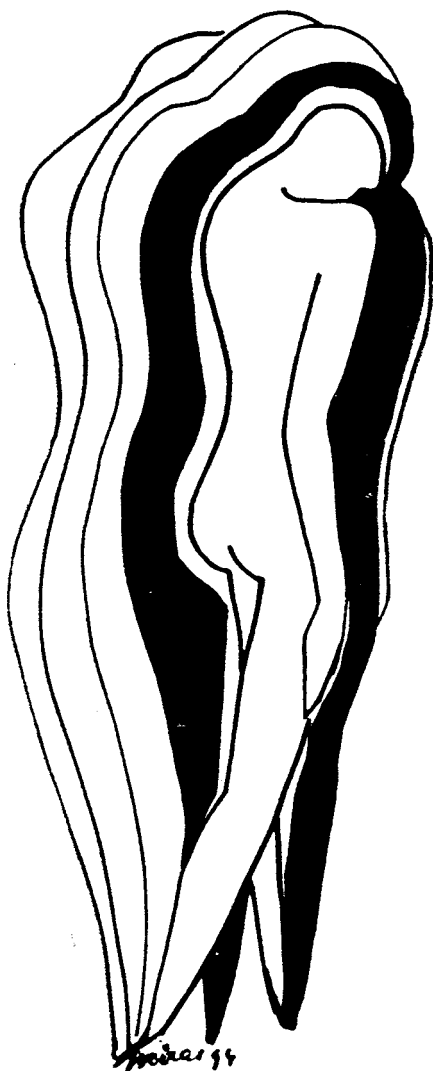
Ca Orfeu în infern
umblu pe bulevard prin mine însumi.
coastele mele niște gratii sunt
pentru suflet, timpul merge invers.

Încerc a rezolva probleme imposibile
fruntea mă arată cu degetul,
inima e plină de nisip.

Călătoresc

prin mine însumi,
prin tata, bunicul, străbunicul,
prin toate rădăcinile arborelui genealogic..
spre centrul pământului

Că iadul își are și el dumnezeul său !

„Introspecție“

BIROCRAȚIE

Sunt puți inși de treabă
multă !
dar mulți sunt de treabă
puțină !
Tipi foarte ocupați, care nu-și văd capul,
fiindcă nu-l au.
Ei au o cultură generală
chiar prea generală.
au preluat cu bună știință
idei neștiințifice
Așa au ajuns departe
au ajuns așa mai departe,
Și așa mai departe.
— Scrie, trece pe curat, mizeria lor !

VIATA AM TRAIT-O CUM SE MOARE

Securile se sting pentru economie
de viață
capul îl las
în bibliotecă.
fruntea fierbe,
tâmpile se coc.
Gânduri mai vechi
mă strâng de gât / până-nviem.
Umblu prin creier
cu picioarele goale
Afară luna trece ca o pisică neagră
Aripile lucarnei se mișcă spre cer
M-arunc pe geam din
orbitele ochilor
Noaptea curge printre genele mele
(„Mele, XXX/79, May 1989, p. 7. Honolulu, Hawaii,
SUA)

LUPTA CONTRARIILOR

Nu fiți răi, oameni buni !
Pe legea mea că asta/nu e legea !
Este că nu este ?

Adevărat, ce s-a afirmat e fals.
această lege este o fărădelege.
Nu știu cum se face, dar până la urmă
ea nu se face
decât de popor.
Din nevoie, de nevoie, se va da program de voie.

Vom duce lupte pe apă, pe uscat,
pe viață, și pe moarte
Dar cred că ne va face figura
Al. Clenciu
pe hârtie.

CIRCULAȚI, VA ROG !

De la bun început să le arătăm că
ÎNCEPUTUL NU E BUN.
Să le-o spunem pe-a dreaptă:
calea e strâmbă !

Chiar dacă nu suntem azi, suntem mâine.
că doar n-or fi dracu, ce Dumnezeu !
Nu mai merge să stai, trebuie să mergi.
în imaginație este tot, și ceea ce nu este.

Deci, ochi ai noștri, circulați vă rog !

ONTOLOGIE

Ah, timpule, tâmpitule,
prezentul nu există.
el este un puțin trecut
— dar încă netrecut —

O, clipă tu, o domnișoară,
Viitorul există în lucrurile
care nu există.

Ce există, nu va fi
Ce nu există
își așteaptă rândul
atunci să întrebi pe fiecare ins,
pe fiecare el,

ce-și va vroi :

A FI sau A ȘTI A FI

IMAGINI PENTRU ORBI

Iapoviță de parcă cineva ar da
cu pietre în noi.
cioburi de întuneric îmi taie pupila
Plâng în stânga, plâng în dreapta
până mă găsește tata.

văd ce nu văd, aud ce nu aud.
Între rai și iad drumul e scurt —
și ce lung e invers !

Plâng în față, plâng și apoi
până mă-ntâlnesc cu voi
Mă țineți spânzurat în cârligul
unui semn de întrebare
Să știți că viața a dat naștere morții
Plâng în sus și plâng în jos
până mă întorc pe dos

Seară de antiteatru

ADUNARE GENERALA

A MEA CU TINE

- Vino să schimbăm o vorbă
in altă limbă.
- O să viu...
- Ziceai că nu mă auzi.
Vezi că auzi ?
- Văd... adică aud !
- Te voi chema pe jos în sus,
de aici până aici
- Cum vrei. Dar dacă nu voi veni
înseamnă că nu voi veni.
- Te voi măsura de sus până sus
- Oricum.
dar aş râde ceva.
- Poftim, ține umorul meu.
- Bine, atunci
ședința care se va ține cu ușa închisă
s-o declarăm deschisă

TEZE ȘI ANTI-TEZE

- L-ați lăsat corigent!
- Nu l-am lăsat eu, el a rămas.
- Păi, i-ați dat 4 la extemporale.
- Nu i-am dat eu, el a luat.
- Dar la lecții mai mișca puțin...
- Este un tip neserios !
- ...serios ?!
- Serios. Este neserios !!

TEATRU ÎN ABSURD

Dar, lovitură de teatru:

bate gongul !

Un dramaturg dă naștere la discuții
pe scenă

între personaje :

În prim plan apare CAVALERUL DE PICĂ
lângă un cal alb-negru

și Cosânzeana Ileana cu buldogul

(Căinele la casa stăpânului este un bun rău)

— Ce bine e că nu e bine, zice ea.

— Ham, ham! zice căinele.

— Ce rău e că nu e rău, zice cavalerul.

— Ce bine e că nu e bine, zice căinele.

— Ham! zice ea.

— Ham, ham! zice cavalerul.

AUDIENȚA LA DUMNEZEU

...Intru. — Ieși, zice.

(Domnul nostru mă știa
credincios în necredința mea)

Eu îi cer o mână de ajutor,

el îmi dă un picior

(Porcu ăsta face numai măgării.

este un individ complicat și impur,

pur și simplu.

folosește stilul „fără stil“)

Intru... — Ieși, zice.

— Dar dați-mi și mie...

— N-am !

— Aș dori totuși...

— Nu am !

— Nici măcar...

— Nici !

(Măgaru ăsta va ajunge cal
de bătaie pentru sarcastici)

EDUCAȚIE CETĂȚENEASCA

- Au primit o educație aleasă
de la mahalagii
- Și nu le faceți critică ?
- Ba da, sunt sub orice critică!
- Și ele ce zic ?
- Ele zic: „Aăă...!”
- V-au văzut moale și v-au
luat tare.
-!!
- Să fie și ele conștiente !
- ...Sunt subconștiente...
- Doamne sfinte, ce păcătoase!

SCENA DE SCENETA

Radu: Cinstite drumeag...

Fata : Nu e drumeag, e hoț.

Radu: ...Cinstite hoț...

Fata : E Mircea Spânu — și-a lăsat barbă.

Nu vorbi cu el.

Radu: Spânule, nu vorbesc cu tine.

Spânu: Nu te amesteca, urâto!

Radu: Ehe, e frumoasă urâta

Spânu: ...Și ce dacă!

Radu: Dar ea vrea
să stea stea

(În timp ce R, F, S și alții imi joacă teatru,
eu părăsesc scena).

DIALOG LA DISTANȚA

Doamne, am strigat pățimaș, doamne!
și doamnele n-au răspuns
(O doamnă era între două vârste
și cea tânără între doi bărbați)
— Te-ai înmulțit femeie (i-am spus
celelalte dintre bărbați) și te-ai dus. Vei mai
veni sau nu? Probabil că nu!
— Da nu!
— Și să te bat?... Nu sau da ?
— Nu da!
— De ce m-ai lăsat, de ce m-ai lăsat
fără cămașă și ai plecat cu alții ? Ce gen
de oameni îți pac ție?
— Masculin.
Doamne, am strigat pățimaș, doamne,
îngerul meu trimite-l la dracu!

JOC DE-A TEATRU

(Decor aiurea, lumini aiurea, personaje
aivea: El și sora sa MĂRIA, ION — sclavul
Măriei sale.)
El — Ți-am dat suta de lei
Ion — Suta asta de lei nu face doi bani!
El — Dă-ți cuvântul de onoare.
Ion — „Onoare“, poftim.
Maria — Ești rău, ești moale...
El — ...chiar tare rău..
Maria — ...și tare moale
El — Ți-ar trebui o femeie pe lângă casă.
Ion — Trebuie să-mi pierd capul
ca să mă-nsor, pricepe.
Femeilor le plac
călăreții fără cap.
El — Ce se face ea de atâta așteptare?
Ion — Se face seară.
(Pauză. Cortina uită să cadă.)

A MURIT DUMITRU

- A — Cât îl duce pe Dumitru capul?
B — ...Câțiva centimetri.
A — Să vină mai târziu, la judecata
de apoi !
B — Dar a căzut din avion și s-a făcut praf.
A — A mai rămas ceva din el?
B — ...Sufletul!
A — (cântând pe nas) Doamne miluiește
doamne minunește
C — Băiatul lui ce face?
B — Ninge.
A — (cântând pe nas) Doamne miluiește
doamne minunește

POEME IN NICI UN VERS

SOLILOC

POEM HAIKU

MEDITAȚIE

(cititorul își poate imagina orice)

DIN LUMEA CELOR CARE NU CUVÂNTA

**LA O CONFERINȚA NAȚIONALĂ A
SCRIITORILOR**

(Aceste parodii nu sunt parodii.
aceste parodii sunt parodii cuminți)

MANIFEST PENTRU SANATATEA PAMANTULUI

Adrian Păunescu

(piesă într-un act)

POETUL (prin gesturi largi și fruntea gânditoare)

— Bărbați cu umeri în răni,
Țărani cu buzele amare,
Să luăm din lucruri doar lumina
Și din pârâu să bem răcoare !
(se oprește puțin aruncându-și de pe față
șuvițele răzlețe de păr; ochii și-i dă
fascinat peste cap)
Să decupăm din univers un nor,
Să mângâiem o pasăre pe zbor!

CORUL ANTIC (în versiune modernă):

„la noi toți brazii de pe stânci
coboară în feciori.
„caii tropăie cu copitele-n
astre.
„lebăda este o floare de măr.

POETUL (exploziv, și foarte afectat):

— Veniți la mine: orbi, nebuni,
Voi prinși la mijloc de furtuni,
Veniți ologi, masă flămândă,
Să vă-ncălziți, ah! mâna tremurândă
La flacăra - a sufletului meu!
Veniți Cei Mulți, cei văduviți mereu !
(Se apropie o gloată din colțul stâng al
scenei. Poetul iese precipitat prin
colțul drept. Din planul depărtat se
aude CORUL ANTIC fredonând o melodie
(în versiune modernă).

Mulțimea în sală aplaudă frenetic, aplaudă în
timp ce cortina cade - și le retează privirile.

LUMEA VĂZUTA DE FOARTE DE SUS

de Nichita Stănescu

Sunt inexistent —
Sunt inexistent —
ca fiind în Nefiind
Uite cum întunericul
mă leagă strâns la ochi.
Înlăuntrul meu este un cimitir.

Jos, liniștea este o cățea.
greierii cântă fără muzică,
șoarecii ronțăie timpul

Sus, liniștea este lebedă.
Nourii sunt o grămadă
flască de vise

Sunt inexistent —
ca fiind în Nefiind.
Tu ești existentă,
fiind în Fiind.

MEMENTO DE CÂND ERAM ÎN VIAȚA

„Cântam, și marea îngropa cântecul
sunset cu sunet

luasem din alge verdele/pe retină /
și din lumină sorbeam sorbeam albușul

Am intrat în mare
cum ai intra în suflet
și marea a rămas în flux
iar ca reflux am plecat eu

Marinarii din port duhneau toți
a soare. Apa scuipa.
Apa scuipa flegme de meduze
pe țărm.
Se scutura cât cerul un albatros

Intrasem în mare
cum ai intra în suflet
și marea m-a umplut de pești
pe dinăuntru..."

Mi-au găsit cadavrul a doua zi — pe un dig.
era ros prin interior.
Știrea s-a anunțat diferit

În „The Time“: La Marea cea Neagră vremea
este albă, și temperatura apei în creștere

În „Luceafărul“ la numele meu Geo Dumitrescu
scria: Nimic Nou!

„Memento de când eram în viață“.

EU, PROMETEUL

„M-au alungat oamenii, m-au dat afară.
apoi m-au dat afară de-afară“

E iarnă înspre voi.

ferestrele sunt goale până la brâu

Au mucegăit lângă cutia de scrisori așteptările

barba îmi crește / pe dinăuntru,

în barbă-mi cresc cuvinte

Vântul suflă de pe ziare literele pe jos

„Alerg după strigătul meu de copil,

atât de grăbit încât urechile-mi intră

năuntru“

„M-au alungat oamenii, m-au dat afară.

apoi m-au dat afară de-afară!

Acum vor să mă ucidă.

iată, au și scos arma,

ARMA SECRETĂ a lui E. Jebeleanu:

p o e z i a“

CÂNTÂND ÎN PLOAIE

lui Marin Sorescu

Degetele ploii bat în ferestre

De multe ori îmi trimit gândui înainte

să cerceteze terenul.

apoi mă aștept pe mine

ca pe un câine.

Degetele ploii bat în ferestre

Nu mai pot să cânt.

Cuvintele nu le mai pot,

nici floarea

nici mașina

nici carul cu boi.

N-u m-a-i p-o-t s-ă p-o-c-i.

Și degetele ploii bat în ferestre.

îmi scot ochii

pe geam la plimbare

Hai vino dragă și mai fă curat

prin mine.

BULETIN METEOROLOGIC

lui Petre STOICA

— sfaturi utile pentru amatori —

Timpul este perpendicular pe inimă
și drumul meu va fi fiind strâmb —
dar călcați voi drept !

Literele mele fac politică
ce este este, este într-una

Dacă vrei să ajungi aproape, țintește departe

În așteptare oamenii se însingură.
se mai întâlnesc la răscruci / de idei

La început să fim ORICE, la sfârșit NUMAI.
să fim între noi ca o strângere de mâini
între arbori

Teatru

TEATRUL LIRIC FLORENTIN

PREZINTĂ

ÎN PREMIERĂ ABSOLUTĂ

spectacolul
de
versuri în versuri

AVENTURILE

DRAGOSTEI

piesă într-un act
— de conștiință —
și cinci tablouri
— diferit colorate —

având „roluri mici interpreți mari”.

DISTRIBUȚIA (în ordinea apariției pe scenă) :

SEGNOR ALFONSO	Geo Dumitrescu
INGENUA	Ana Blandiana
UN TRUVER	Cezar Baltag
FATA DE ZĂPADĂ	Constanța Buzea
POETUL	Adrian Păunescu
FILOSOFUL	Ion Gheorghe
PRINȚESA ADORMITĂ	Ileana Mălăncioiu
CAVALERUL RĂTĂCITOR	Nichita Stănescu
SCUTIERUL	Gheorghe Tomozei
TRUBADURUL	Marin Sorescu
FEMEIA DIN VIS	Nina Casian

Intrarea este liberă / de orice context.

TABLOUL 1

(O cameră goală având o fereastră în dreapta și o ușă în stânga Segnor Alfonso, Un Truver, Ingenua)

SEGNOR ALFONSO (apropiindu-se) :

Îmi pare rău că n-am iubit nici o fată
(Dumnezeu mi-e martor că eu am avut toată
bunăvoința.)

INGENUA :

Nu te-apropia, nu mă atinge,
Amar mi-e trupul și otrăvitor,
Cu soarele prelins la subsori,
Cu fluturi beți de mine răscoliți
Din larve sfărâmate de dorinți
Pe care nu pot să le-nceapă. Fugi !

SEGNOR ALFONSO (oprit) :

Câteodată mi-ar place să ai mai mult
de paisprezece ani.
să fii mai puțin inteligentă și mai
degrabă castă,
să umbli desculță prin bucătărie
și să te cheme cineva, posesiv, umilitor,
și vulgar, „nevastă”.

INGENUA :

Întotdeauna toți n-au iubit,
Cei ce mă urau m-au iubit mai tare,
Am trecut printre oameni
Mereu acoperită de dragoste

SEGNOR ALFONSO :

Te-ai așezat în fața mea, dragoste
numai tu, mereu, în fața mea

UN TRUVER (șoptindu-i lui Segnor Alfonso) :

Nervii ei sunt raze, inima ei
e un nod de lemn
împrejurul ei e o secetă
înăuntrul ei e o fântână
În fântână doarme un șarpe.

INGENUA (lângă fereastră, și mai mult pentru sine) :

Frumusețea mea îmi face rău,

Mai necunoscută decât luna
Trecând din oglindă-n oglindă.
Din apă în apă
Icoană întruna
Fără să se desprindă.
Dar fără să încapă
Întreagă în somn.

TABLOUL 2

(Un peisaj de iarnă, puțin însorit.
Fata de zăpadă, Poetul, Un truver și Filosoful.)

FATA DE ZĂPADĂ :

Eu sunt o sălbatică blândă,
O fiară pe care nici îngerii n-o înțeleg.

POETUL :

Mă închin aprinsei glezne a celor mai sălbatice
femei.

FATA DE ZĂPADĂ :

Aveam odată un profil de gheață,
Un suflet cu impulsuri muzicante.
Să fim cei triști când nu ne vede nimeni
Să fim veseli când ieșim pe ușă

POETUL (în timp ce fata se depărtează) :

Ai să răspunzi, iubito, pentru toate,
pentru această omenească jale,
și pentru muntele ce se prăvale
să dea brutal câmpiilor dreptate.

UN TEUVER (cu consternare, spre Poet) :

Cum se scutură sufletul tău
ca o sită dintr-o mână
în sita dintr-o mână
în alta

FILOSOFUL (ca la o prelegere) :

Cine cunoaștepe alții
Este înțelept,
Nu se teme când frații
Îl strâng la piept.

POETUL (rămas numai între bărbați) :
 Cenușa acestei iubiri mai scânteie
 cu gust de neant și chip de femeie.

TABLOUL 3

(Un castel medieval. Costumații medievale. Prințesa Adormită, Cavalerul Rătăcitor și Scutierul.)

PRINȚESA ADORMITĂ (întinsă pe un pat imaculat;
 către Scutier) :

doamne cum îmi apare sufletul lui ca un

arzător

(Apare Cavalerul Rătăcitor care auzise monologul.)

CAVALERUL RĂTĂCITOR (puțin trist) :

Nu cred că păsările zboară

că ele se sprijină pe ceea ce nu este,

că tu mă iubești pe mine

fără să-ți fiu câine...

PRINȚESA ADORMITĂ (către cavaler) :

fă un hotar mai sigur între mine

și între țărmul tău care s-a dus

vreau să m-apropii fără să te văd

mi-e frică și merg ca privită de sus

CAVALERUL RĂTĂCITOR (jovial) :

Vino, tu, cu tine toată

ca să-ntruchipăm o roată

Vino, tu, fără de tine

ca fii cu mine, mine

SCUTIERUL (încet, spre cavaler) :

Are genunchii ca două

mere de alge,

taie marea cu părul

și cu mâini proaspăt ieșite din copilărie

caută cuibare de scoici.

CAVALERUL RĂTĂCITOR (Prințesei) :

Ochioaso, tu să știi că ești prințesă.

tu ai un cavaler rătăcitor,

și cântec ai, și slujbă ai, și masă. —

deasupra de creneluri luna plânsă într-un nor

PRINȚESA ADORMITĂ :

Dar parcă-s singură la nunta mea
Tu stai tăcut și mâna ta îmi poartă
Cu spaimă brațul ca un mire-adus
Să se cunune cu mireasa moartă.

TABLOUL 4

(Semiîntineric. Se aude o muzică din spatele scenei.
Ingenua și Trubadurul.)

INGENUA :

Iubitul pe care nimeni
Nu l-a văzut decât în somn,
Tată cuvintelor din mine
Și peste nerostite domn,
Nesigur fiu
Născut din ruga
Pe care ți-o înalț
Am obosit de atât cântat,
De-atâtea gânduri fără șir,
De-atâtea vorbe îngerești.

TRUBADURUL (cam pasiv) :

Nu, dragă, nu te deranja să mă iubești.
(conținând :)
O cafea neagă voi servi, totuși,
Din mâna ta.
Îmi place că tu știi s-o faci
Amară.

INGENUA :

Ești fără milă,
Nu te văd, n-aud —
Cât timp vorbesc cu tine
Ești.

TRUBADURUL (după o pauză) :

Vino.
Din aceste două inimi
Să facem un foc înalt.

INGENUA :

De ce nu m-aș întoarce printre pomi,

Printre arborii chirciți de vântul fierbinte
TRUBADURUL (ezitând puțin) :
Totuși vom mai merge împreună,
O bună bucată de pământ,
O bună bucată de cer,
O bună bucată de lună.

TABLOUL 5

(Același decor diin tabloul 1. Sunt adunate toate personajele perindate prin primele patru tablouri. Segnor Alfonso povestește celorlalți o istorioară de dragoste. Este aproape de sfârșit.)

SEGNOR ALFONSO (cu infocare, privind spre bărbați) :

— Măruntule, mi-am strigat cu silă,
stinge lumina, iată iubirea !...
(Se stinge lumina și apare, ca din vis, o siluetă feminină).

GLASUL FEMEII DIN VIS (cu căldură către Segnor Alfonso) :

Cu tine e ninsoarea mai adâncă,
au sens pădurile în asfințit,
și tristețe semnale ce-și trimit
planetele necunoscute încă.
(După câteva clipe, parcă înțelegându-i gândurile) :

Atuncea, ca să-ți fie mai blândă aventura,
m-aș îmbrăca-n sfilă, ca într-o ceață, până,
de dragoste, inelul ți s-ar topi în mână
și mi-ar păta cu aur, obrații, ochii, gura.

SEGNOR ALFONSO :

Dar n-o să ne putem iubi atâta, draga mea,
e mul prea târziu până vine moartea !...

FEMEIA DIN VIS :

Cum dat mi-e să plec din iubire
când încă mai am de iubit...
(Iese pe ușa din stânga).

TRUBADURUL (privind către celelalte femei) :

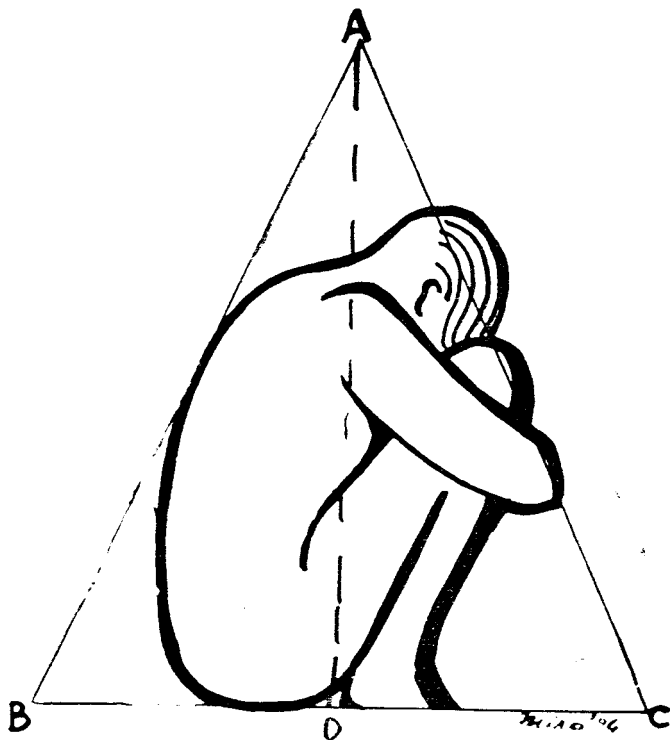
Duceți-vă și voi,
Prea frumoase și iubitoare Ane ;
Mă iertați că nu v-am zidit de vii,
Am avut mai multă încredere
În cărămizi.

(Cade cortina peste final.)

Lăsați-mă eu însumi !

Dedic ciclul acesta tuturor

Cititorilor mei.

„Manual de zbor“.

EXIST ÎMPOTRIVA MEA

astăzi e duminică, dar mâine
nu se știe ce va fi,
moartea crește-n orice
 la amfiteatru statuile sunt goale
 de suflet
Stau în casa cu ferestre / spre iarnă
Viscolul își urlă în zăpadă lupii
Mi-e greu să fiu om obișnuit
exist împotriva mea.
Iubire a ajuns o parte din creier,
fruntea are diametrul / cât cerul
Mi-e greu să fiu om obișnuit
Haidem să nu fim comuni
Haidem să iubim.

LĂSAȚI-MA EU ÎNSUMI !

Privesc la Niagara ca la-nceputul lumii
 Timpul se depune pe oameni.
 spre noi se deplasează noaptea zilnic.
 moartea dă sens existenței.
Mereu ne umplem ochii unii
de alții
 Soarele trece și lasă-n urmă
 dăre de-ntuneric.
 Soarele se trece
 Cerul este plin de găuri
 ca o mlaștină neasanată
Eu sunt propriul meu câine
și umblu printre cuvinte
Lăsați-mă eu însumi,
Lăsați-mă pom însumi,
sau chiar câine lăsați-mă,
însumi !

CRIMĂ FĂRĂ PEDEAPSA

Să luminezi lumina-asta înseamnă creație !
 și sensul dintotdeauna al muririi
Cuvintele cresc sălbatice precum
ferigile în singurătăți
Cine, dar, ne umblă pașii ?
 (călătoria de la o petală
 la un zâmbet !
 călătorie ca o armată cu fluturi)
Toate drumurile trec prin pâine
ideile lasă umbre dacă-s puse-n lumină
Umblăm sufletul zambilelor din nări în nări.
 Vorbele se duc
și buzele încearcă să le prindă
 Voi sfârși prin a-mi zbura creierii
 pe hârtie.

LECȚIE DE FILOZOFIE

plouă și putrezesc sfinții-n biserici
la ferestre gândul / bate din aripi
Să ne ocupăm așadar de meditații
filozofice — închideți ochii și să pornim :
 — Oricine este mai mic decât sine
 — A fi e o proiecție în infinit ?
 — Suntem mărimi neglijabile, dar vreun
 fiecare să fim un nimic mare
 — Vidul este cel mai gol gol
 — Eu am un „nu am“ al meu
ploaia bate ritmic / precum sângele.
apele curg în viitor.

PACE ȚIE, DRAGOSTE

ceasornicului bate ora exactă / în cuie.
s-aude liniștea dintre noi, liniște în baza dol

Eu ard de nerăbdare
până dau peste mine
Tu îmi întreții arderea
La mine te muți
dintr-un ochi în celălalt

păsări zboară cu vise în gură.
privirile noastre — străzi asfaltate

Sunt murdar de tine
din cap până-n picioare

— Tu femeie cânti și cânti pe corzile
nervilor mei
Salcik, 1978

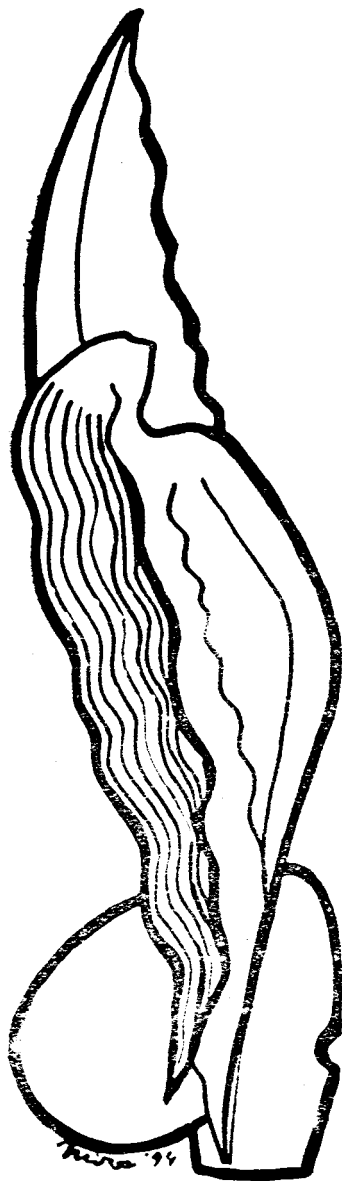
MANUAL DE ZBOR

Asupra lumii acționează forțe de atracție
a cerului

Craniul este ca un ou
în care crește pasărea.
el își vede ochii, își aude urechile

Oamenii au greutate numai sub tâmples —
Fiecare are mai multe vieți într-o viață
Ei s-au îngropat cu totul în creier.
chiar inima le bate în cap !

— Până unde voi alergați, vitejilor ?
— Până la moarte.
— Și până unde voi odihniți ?
— Până la zei.

„Lăsați-mă eu însumi“ ...

ALERGĂTURI DE CURSĂ LUNGĂ

O, fericire, rod al suferinței !
Locuiesc în numele acesta ca pe un pat stricat.
sunt eu cel fără MĂINE.
plăcerea de sine m-a lăsat fără mine.
 timpanul s-a dus după un mozart, un wagner
 și doi ceaikovski,
 privirea s-a rezumat de-un anotimp
O, fericire, rod al suferinței !
Ne-a crescut numai fruntea —
alerghând de la unii la alții
cuvintele.
 Voi erați foarte
 Foarte.
 la voi era ora 12, la noi era 21.
 orele noastre nu au fost egale.
O, fericire, rod al suferinței !

MATERIA ÎN DELIR

Foarfece de cocori taie albastrul
 încât se văd toamnele.
 lungi fire de iarbă sunt cu nervii la pământ
Se scurg pe la ștreășini primele picături de-
ntunerice
Universul este în formă
de inimă
Îmi e din ce în ce a fând cosit.
la casa cea străină trăiesc departe de Terra.
 văd înapoi amintirile
 cu ochiul din ceafă / al cerebelului.
 ele vin ca trenurile plecate
 în sens contrar,
 vin și cer capul meu / de copil

(„Ramuri“, nr. 11/1987, Craiova)

PASĂRE VERTICALĂ

Savantul mână de la spate Veacul
Nu are timp de nimeni,
nici chiar de sine.

EL TRĂIEȘTE MĂINE

Și-a smuls limba cu
creieri cu tot
pe coala de scris.
algebra îi dă pumni în cap,
în fața personalității
cifrelor are suspicii.

Fiind mai înalt ca ei
în gândire,
oamenii îl consideră un detractat
(Sunt unii care nu cred
în Forțele Luminii)

Și omul de la etajul-soare
vorbește lumii
în continuare
de la înălțimea unei deracități,
vorbește fără ascultare

ISTORIA PATRIEI

La margini de noapte soldații
păzesc lumina
Trecutul ne trăiește
(există în orice lucru)
Privește azi ramura verde a Istoriei
Fiecare Istorie își are istoria ei.
acesta e acum-ul
ițani cu muntele-n obraz,
tâmplari cu nume încrustat
pe lemnul unei stele,
și scriitorii —
căutătorii de aur
în suflet
Copiii visează
cu voce tare

Acesta e acum-ul
— Poezie, înainte !

**NIMENI NU NE POATE VINDECA
DE ȚARĂ !**

În partea de răsărit a noastră
este țara
 cu demulta ei civilizație
 de flori,
 cu munți înalți cât basmul
 de se bat în capete,
 și păsări care-așezate pe cuib
 se scutură de cântece

În fața noastră, către miazăzi.
este țara
 unde vom trăi
 cât se vede cu ochii!
 Întru serbare
 poporul înalță un florilegiu
 de inimi
 și glasuri încinse la soare

TRAIM O ȚARĂ

Cum să existăm o floare?
Cum să trăim un copac?
Pământul acesta crește în noi
poeme de lut și de sânge!

O, țară, mi-e sărbătoare de tine
și-anin de ramuri câte un vers.
O, țară, mi-e sărbătoare de tine !
Noi toți locuim în aceeași iubire.

FOC MOCNIT

S-au dus să sune stingerea
mea. Viața mai atârână
de trup, ca zdrențele imunde.
trăiesc sub o șapcă vetustă

S-au dus să sune stingerea
mea. Trei ani m-au ținut cu sila
să îmi fac stagiatura.
Trecutul acesta este prezent
în mintea lor.
Trei ani m-au ținut cu sila.
de acum să mă lase
lăsat în pace !

IUBIRE MICĂ

Fecioară bruna
ca o tristețe din Homer
îmi bate la inimă.
Eu merg să mă-nvețe să plâng
Ea se luminează de ziuă

Pe drum de-atâtea ori sunt un beat.
și vin la ea cu lacrimi în flori
„Ți-e trupul fierbinte
precum o tulbure apă,
sânii năvălesc în palma mea
ca doi vulcani aprinși“.

Ea este TOT și e Nimic:
pași dezveliți
mici și răzvrătite mâini

„Afară de tine ce frig e,
suflet al meu !“

CUVINTELE TRECUTE PRIN FOC

Poetul își aprinde lumânarea
în craniu
și arde, arde acolo
cu flacără.
Prin ochi săi două vrăbii
scot ciocurile afară
El scrie, și din gură îi curg
litere pe trup
Și craniul îi este palid
de albastru
Încât se văd înăuntru dealurile
se văd înăuntru gândurile —
și văile și câmpurile,
ce mișună ca niște furnici
Poetul mai scrie, și înainte de scris
trece cuvintele prin foc.

ROMAN DE DRAGOSTE

În fața oglinzii, ea își împletește inocentă
visele. Și așteaptă
așteaptă să-și dea pe buze cu sărutări.
— Ești mai iarnă ca zăpada
și părul îți e mai noapte,
ii spuse bărbatul
și cu o mână o scoase din oglindă.
Ea ieși îndrăgostită doar de sine,
ieși să-și dea pe buze cu sărutări
Sânii tăiară ca un ferăstrău aerul,
tăiară privirile lui
și tot ce întâlniră în cale.
— Ești zăpadă ca și iarna
și ești noapte ca și părul.
ii strigă el —
și cu cealaltă mână
o împinse la loc
în oglindă.

„Roman de dragoste“.

**UNDEVA
ÎN AFARA TIMPULUI**

Mi-am vindecat lucrurile de ochi,
de inimă,
de mâini,
și de picioare
și-am vrut să ies undeva,
în afara timpului —
să mă recreez.
— Cea mai liberă dintre toate e căderea,
mi-au spus. Nimeni nu te oprește,
poți să cazi cât vrei —
și unde vrei.
— Și cea mai cunoscută dintre toate e durerea,
le-am spus. Nimeni nu te zâmbește,
toți te dor — le-am mai spus —
și au ieșit undeva,
în afara timpului —
să visez

(„Convergențe Românești”, 1984—5—Londra)

SĂ PORNIM ÎNAINTE, CU CAPUL

Mărul din curte atârnă pe jos
ca o pasăre moartă
și împăiată

Mărul din curte atârnă pe jos
ca o pasăre moartă
și împăiată

Trece stropitoarea de dimineață
și ne udă în vise.

Lumea se scoală și se spală
pe suflet —
până la brâu.

Se-aude timpul cum vine grăbit
ca o locomotivă cu aburi.

Lumea se spală pe suflet.

Să pornim înainte, cu capul,
până nu vom fi târzii.

Să mergem pe jos, cu fruntea,
potrivind ceasurile sus
după stele

RUPEM DIN GHIOCEI DOAR ZĂPADA

Cald și se topesc râurile a miere
Apa ne duce privirea la vale, la vale —
aproape de departe

Pomii se umplu de lapte.
Îi cresc soarelui frunze pe cap
ca unui împărat roman.

Și rupeam din gheare
doar zăpada,
să ne spălăm pe cap,
da, ne spălăm pe cap cu
lumină.

NATURA MOARTA

Norii acum sunt lacrimi de cer
uscate lacrimi de cer,
crengile atârnă rupte
ca niște iezi cu beregățile scoase
Vin liliicii
Vin liliicii
Și timpul (ah, timpul acesta!)
curge în noi
până dă peste plin.
— Veniți puii mamei în casă
le strig ochilor, urechilor,
și pietrelor de pavaj și
cărămizilor,
le strig gândurilor rătăcite
printre noroaie.
— Veniți puii mamei în casă.

CONTRA-JURNAL

M-am născut într-un singur cuvânt:
a scrie Scriere
Ci înainte de cuvânt
— cu fruntea în mâna dreaptă —
dau o raită prin suflet

Eu am atâți de EU
sunt ion, marin, alexandru, george,
tudor, valentin,
dan, laurențiu, ovidiu, florentin
sunt o mie de SUNT
și hoinăresc pe drumuri de Țară.
Biografia mea o va completa iarba
care-mi crește pe mormânt.

STARE DE LUCRURI

Se scutură trandafirii de gânduri —
toamna este un pământ din care oftăm —
Stăm la masă cu visele

Lucrurile încep și sfârșesc în noi
cu un semn de întrebare.

melcii-și pun zăvorul la ușă —
ornicul toarce ca o pisică —
reclamele țin cuvinte atârinate
în ștreang...

Așa stau lucrurile: fiecare
cum poate.

Cântecele mele se lovesc de-un critic
și se umplu de sânge.
eu mă așez cu capul pe noapte
s-aud muzica udă a burniței

TRISTE BUCURII

Octombrie. Copacii se descaltă în iarbă
În struguri începe să se înnopteze:
Octombrie. Copacii se descaltă în iarbă
Cerul curge prin păsări spre metereze.

Lumea se ridică și bate cu pumnul
în stele.

Vârstele ei să măsoară-n idei.

Noiembrie. Copacii și-au spus ultimele cuvinte.
Orașul doarme, doarme sub vise.

Poeții se joacă la panoul de comandă
al stelelor.
se joacă divin ca niște copii.

O extindere a principiului lui Arhimede
sau
principiului lui Florentin

Dați-mi un punct de sprijin / în poezie,
și voi pune în lumină / întunericul
(doar noapte mă simt eu —
cel de toate zilele !)

Uneori sunt mulțumit de nemulțumirea mea —
acționez conform cu neconformismul.
eu sunt un EU, atunci când nu sunt

Haideți

în tot ce vom face, să facem poezie !

F I N

RUGACIUNE

Eu, Fiul Domnului
gheorghe smarandache,
vă rog frumos, dați-mi și mie voie să intru
în istoria literaturii
sau
în istoria matematicii.

AȘ VREA SĂ FIU POET ÎN MATEMATICĂ

ÎNVAȚATURILE LUI FLORENTIN SMARANDACHE CĂTRE FIUL SAU MIHAI

Tu să fii pe măsura ta :
un lup de-l mare de mare.
Cotele apelor Dunării vor crește continuu
cu noi înecați,
tu să rămâi pe măsura ta:
un lup de mare de-l mare.
Pregătește-te psihic pentru testul fizic.
Iarba e crudă, roua e crudă. Fii și tu crud !
Binele începe cu rău.
drumul spre rai trece prin iad

(acest poem aflat către sfârșit rămâne doar
început)
octombrie 1981

O VIAȚA

Am trăit scaunul, masa,
camera în care am locuit
Am îndurat dulapul și veioza
când m-au cunoscut

Și-am scris până la ochi
până la frunte,
și dincolo de mine.

EPILOG

Vă las vouă poemele. Trăiți-mă !

Eu am realizat volumul în trei ani,
dar voi citiți-l în z-e-c-e !

el este un bordei pe dinafară,
și poate castel pe dinăuntru-
(volum ce-mi ține legătura
cu pământul !)

Cartea mă are între coperti --
dar acum își dă sfârșitul :

**T
H
E**

**E
N
D**

...creierul a crescut în
neștire pe suprafața
corpului.

**FLORENTIN
SMARANDACHE**

„Florentin Smarandache ... e la fel de nedumerit
ca noi toți de Funcția Poeziei acum când se crapă de
Mileniul Trei, totuși o slujește cu invrăjbită patimă
producând pentru cultura românilor cu nume
rezonant”.

GHEORGHE TOMOZEI

Colecția POESIS